

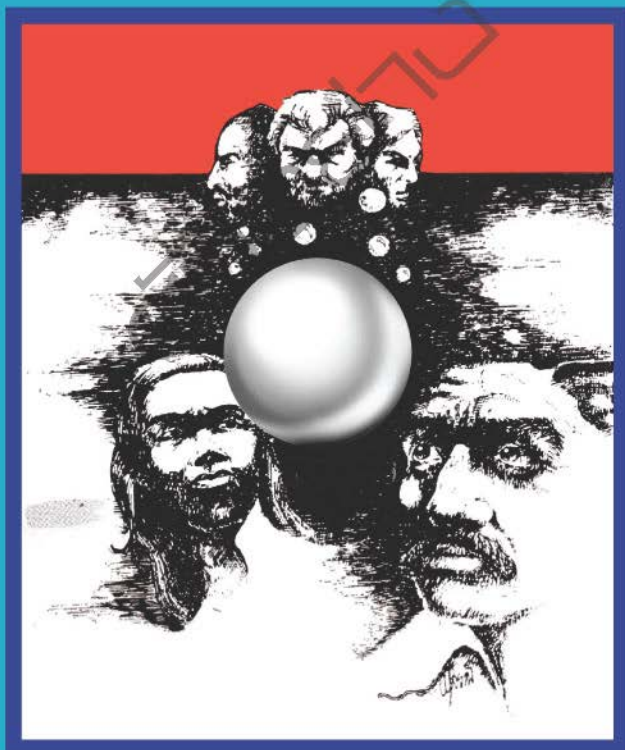

John Steinbeck

ไข่มุกมหาภัย

THE PEARL

สายธาร แพล

ไข่มุกมหากัณฑ์ The Pearl

จอห์น สไตน์เบค : ประพันธ์

สายธาร : แปล

พิมพ์ครั้งแรก 2514

ฉบับเสมือนครั้งแรก 2561

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data
จอห์น สไตน์เบค

ไข่มุกมหากัณฑ์. – กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2561.
160 หน้า.

1. นวนิยายอังกฤษ. I. สายธาร, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

823

ISBN (e-book) 978-616-510-804-1

ราคา 119 บาท

จัดทำและจำหน่ายโดย

บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

222 (บุษราคัม เทอโรส สาย 2) ถนนพุทธมณฑล สาย 2

แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0 2448 0312, 0 2448 0658-9 โทรสาร 0 2448 0393

www.praphansam.com

- ผู้ก่อตั้ง : สุพล เดชะธาดา
คณะกรรมการบริหาร : พิสุทธิ เลิศวิไล, ทพ.อดิเรก ศรีวิวัฒนาวงษา,
บุญเลิศ สีอุไรย์, ศักดิ์ชัย จิราธิวัฒน์,
อาทร เดชะธาดา
กรรมการผู้จัดการ : อาทร เดชะธาดา
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : อังคณา วงศ์วิเศษไพบูลย์
บรรณาธิการ : ชฎาพรรณ บุญสิงห์
จัดแบบปกและรูปเล่ม : นพพร คงสอน, สมพงษ์ แซ่ปึง
พิสูจน์อักษร : พัดชา เพ็ชรรุ่งเรือง

www.praphansam.com

สนับสนุนเว็บไซต์โดย

Bangkok Bank

ธนาคารกรุงเทพ

คำนำสำนักพิมพ์

สายธาร...นามปากกาของนักแปลชั้นบรมครู ผู้ฝากผลงานแปลไว้กับบรรณพิภพมากมาย โดยเฉพาะกับหนังสือวรรณกรรมที่ได้รับการยกย่องว่าอยู่ในระดับชั้น “คลาสสิก”

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นเล็งเห็นว่าผลงานที่มีคุณค่าเช่นนี้ควรจะถูกนำมาตีพิมพ์สู่สายตาของผู้อ่านเหมือนครั้งอดีตที่ผ่านมา โดยในปี พ.ศ. 2561 นี้ สำนักพิมพ์จึงได้ตัดสินใจหยิบผลงานของสายธารมาตีพิมพ์อีกครั้งและในจำนวนจำกัด

วรรณกรรมชุด “สายธาร” ฉบับพิมพ์พิเศษ จำนวน 29 เรื่อง (31 เล่ม) ที่จัดพิมพ์ขึ้นในครั้ง นี้ ได้เลือกเฟ้นผลงานระดับคลาสสิกจากนักเขียนชื่อก้องโลก อาทิ *เฒ่าทะเล* (เออร์เนสต์ เฮมิงเวย์), *ใต้ทะเล 20,000 โยชน์* (จูลส์ เวิร์น), *เจน แอร์* (ชาร์ลส์ บร็องเต้), *ไข่มุกมหาภัย* (จอห์น สไตน์เบ็ค), *นิยายแห่งสองนคร* (ชาร์ลส์ ดิคкенส์), *ทรัพย์ในดิน* (เฟิร์ล บัค), *การผจญภัยของทอม ซอร์เยอร์* (มาร์ค ทเวน), *โมบีดี็ค* (เฮอร์แมน เมลวิลล์), *มองเตคริสโต* (อเล็กซานเดอร์ ดูมาส์), และ *ฟาร์มสัตว์* (จอร์จ ออร์เวลล์) เป็นต้น

โดยผลงานวรรณกรรมชุดคลาสสิกในชุดนี้จะทำให้ท่านผู้อ่านได้เสพวรรณรสของทุกตัวอักษรจากปลายปากกาอันละเมียดของนักประพันธ์ได้อย่างมีสีสัน เพราะทุกเล่มที่

คัดสรรมานั้นแฝงด้วยเนื้อหาที่หลากหลายและทรงคุณค่า ทั้งวรรณกรรมอันเป็นแบบฉบับแห่งการต่อสู้ที่มีความเด็ดเดี่ยว การผจญภัยที่เหนือจินตนาการ เรื่องราวของชายผู้รักดอกไม้ ดั่งชีวิต การเสียสละอันยิ่งใหญ่ ความสัมพันธ์อันงดงาม ความรักอันบริสุทธิ์ และความผูกพันของครอบครัว

“หลากรส” คงเป็นคำนิยามที่อธิบายวรรณกรรม “สายธาร” ชุดนี้ได้เป็นอย่างดี ซึ่งแน่นอนว่าเมื่อผ่านสำนวน การแปลอันเป็นเอกลักษณ์ของสายธารแล้ว วรรณกรรม ชุดนี้ย่อมมิได้มีคุณค่าในตัวเองเท่านั้น ทว่าสำนวนแปลของ นักแปลชั้นครูนับเป็นคุณค่าอีกประการหนึ่งเช่นกัน

ทางสำนักพิมพ์ขอขอบคุณทนายทนายของนักแปลไว้ ณ ที่นี้ ที่ได้อนุญาตให้นำวรรณกรรมชุดนี้มาจัดพิมพ์อีกครั้ง หวังเป็นอย่างยิ่งว่า นอกจากท่านผู้อ่านจะได้เสพวรรณกรรม และความเพลิดเพลินจากเนื้อหาของหนังสือแต่ละเล่มแล้ว ยังจะได้เห็นรูปแบบการใช้ภาษาตามแบบฉบับของนักแปล “รุ่นเก่า” เฉกเช่นสายธารเลือกใช้ซึ่งหาได้ยากเต็มทีในโลกของ วรรณศิลป์ วรรณกรรมชุด “สายธาร” ฉบับพิมพ์พิเศษจึงนับ เป็นอีกหนึ่งชุดวรรณกรรมที่ควรค่าแก่การครอบครองอย่างยิ่ง

ด้วยความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

คำนำทายาทผู้แปล

“สายธาร” เป็นนามปากกาหนึ่งในหลายนามปากกาที่คุณพ่อ “วีระ สังข์สุวรรณ” ใช้ในงานหนังสือ โดยนามปากกา “สายธาร” จะใช้ในงานแปลหนังสือภาษาอังกฤษ รวมถึงหนังสือซึ่งกระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้เป็นหนังสืออ่านนอกเวลาสำหรับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา โดยคุณพ่อมีความตั้งใจว่าการแปลหนังสืออ่านนอกเวลาจะเป็นการช่วยนักเรียนให้มีความเข้าใจในรูปประโยคและคำศัพท์ได้ดีขึ้น คุณพ่อมีความภูมิใจว่าได้รับคำชมจากอาจารย์ท่านหนึ่งของคณะอักษรศาสตร์ จุฬาฯ ท่านได้กล่าวชมงานแปลของคุณพ่อในรายการวิทยุว่าเป็นงานแปลที่ถูกต้อง สละสลวย ใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้องเหมาะสม

งานแปลหนังสือของคุณพ่อมีทั้งหมด ๒๙ เรื่อง ต้องขอขอบคุณ คุณอาหาร เตชะธาดา เจ้าของสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น ที่มองเห็นคุณค่าและประโยชน์ของงานแปลชุดนี้ พยายามรวบรวมและทยอยจัดพิมพ์ ทำให้นามปากกา “สายธาร” กลับมาปลุกกระแสผู้ร่วมสมัยที่ชื่นชอบสำนวนการแปลของท่าน รวมถึงเป็นที่รู้จักของคนรุ่นใหม่ในปัจจุบันอีกโสดหนึ่ง

พรทิพย์ สังข์สุวรรณ ท่านตระกูล

บทที่ 1

คิโนรู้สึกตัวตื่นขึ้นเมื่อใกล้รุ่ง ดวงดาวยังคงปรากฏอยู่ และอรุณรุ่งเพิ่งจะทอแสงสลัวๆ ณ ขอบฟ้าเบื้องล่าง ด้านบูรพาทิศเท่านั้น เสียงไก่ขันแว่วมาเป็นครั้งคราว และพวกหมูที่ตื่นแต่เช้าตรู่ ได้พร้อมที่จะเริ่มการขุดคุ้ยอันไม่หยุดหย่อนของพวกมันตามกองกิ่งไม้ก้นแล้ว เพื่อจะหาดูว่ามีสิ่งใดหลงเหลือไว้ให้กินกันบ้างหรือไม่ ภายนอกกระท่อมซึ่งอยู่ระหว่างหมูไม้ท่อน่า, ผุงนกตัวน้อยๆ ส่งเสียงร้องและกระพือปีกอยู่เกรียวกราว.

คิโนลืมตาขึ้น, สิ่งแรกที่เขามองดูคือประตูซึ่งมีลำแสงรูปสี่เหลี่ยมสาดทอดเข้ามา และแล้วจึงมองไปยังลังไม้ที่เขavnไว้อันเป็นที่ซึ่งโคโยตีได้นอนอยู่. และในที่สุดเขาหันหน้าไปยังวานน่า, ภรรยาของเขา, ผู้ซึ่งนอนอยู่บน

เสื้อข้างๆ ตัวเขา, ผ้าคลุมผมสีฟ้าของหล่อนคลุมอยู่เหนือ
จมูกและทรวงอกพาดเลยไปถึงก้นกบ. วานน่าลืมหูลืมตาอยู่
แล้วเช่นเดียวกัน. เท่าที่คิโนจำได้ ไม่เคยปรากฏว่าดวงตา
คู่นั้นหลับอยู่ในขณะที่เขาตื่นขึ้นมา. ดวงตาสีเข้มทั้งคู่ของ
หล่อนส่องแสงเป็นประกายเล็กน้อยราวกับดวงดาว.
หล่อนกำลั้งจ้องมองดูเขาอยู่เหมือนดังที่เคยมองดูอยู่
เสมอๆ ในขณะที่เขารู้สึกตัวขึ้นมา.

คิโนได้ยินเสียงสาดซ่าเบาๆ ของเกลียวคลื่นในยาม
เช้าที่ชายหาด. มันช่างวิเศษเหลือเกิน - คิโนปิดเปลือกตา
ลงอีกครั้งเพื่อฟังสำเนียงแห่งดนตรีของเขา บางทีอาจมี
เขาเพียงคนเดียวที่ทำเช่นนี้ และบางทีพวกพ้องของเขา
ทั้งหมดอาจจะทำเช่นเดียวกัน. ครั้งหนึ่งพวกพ้องของเขา
เคยเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในการสร้างสรรค์เสียงเพลง, จนกระทั่ง
ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาเห็น หรือคิด หรือทำ หรือได้ยิน
จะกลายเป็นเสียงเพลงไปหมดสิ้น. นั่นเป็นเวลานานมา
แล้ว. เพลงเหล่านั้นยังคงมีอยู่, คิโนรู้จักมันดี, แต่ไม่มี
เพลงใหม่ๆ มาเพิ่มเติม. มันไม่ได้หมายความว่าปราศจาก
เพลงส่วนตัว ขณะนี้ในสมองของคิโนก็มีเพลง, ชัดเจน
นุ่มนวล, และถ้าหากเขาจะสามารถเอ่ยถึงมันได้, เขาก็
ปรารถนาที่จะเรียกมันว่าเพลงแห่งครอบครัว.

ผ้าห่มนอนคลุมอยู่เหนือจมูกของเขาเพื่อป้องกัน
เขาจากความชื้นของอากาศ. สายตาของเขาตวัดไปยัง

เสียงลั่นเอี้ยดข้างตัว. เป็นเสียงลุกขึ้นของวานน่า. เกือบจะไม่มีเสียงเลยที่เดียว. ด้วยทำอันหยาบกระด้างและเปลือยเปล่าหล่อนตรงไปยังลึงไม้ที่แขวนไว้ อันเป็นที่ซึ่งโคโยตีไต้หวันนอนหลับอยู่. หล่อนชะงักลงไปพลาจเอ่ยวาจาปลอบประโลม. โคโยตีได้มองดูอยู่ชั่วขณะแล้วก็ปิดเปลือกตาหลับต่อไป.

วานน่าตรงไปยังเตาไฟ ซึ่งจุดเป็นหลุมลงไป คู้ยถ่านขึ้นมาและพัดให้ไฟลุกโพล่งขึ้นในขณะที่หล่อนหักกิ่งไม้โยนเข้าไป.

ตอนนี้คิโนลุกขึ้น พลาจกระชับผ้าห่มคลุมขึ้นไปถึงศีรษะ, จมูก และช่วงไหล่ทั้งสอง. เขาสอดเท้าทั้งสองข้างเข้าไปในรองเท้าแตะ และออกไปข้างนอกเพื่อเฝ้ามองดูอรุณรุ่ง.

ภายนอกกระท่อมเขาลงนั่งยองๆ กระชับปลายผ้าทั้งสองข้างเข้ามาไว้ที่เท้าทั้งสอง. เขามองเห็นเกล็ดเมฆน้อยๆ เป็นหย่อมๆ มีแสงเป็นประกายลอยสูงอยู่ในอากาศเหนืออ่าว. แพะตัวหนึ่งเข้ามาใกล้ทำจมูกฟุดฟิดพลาจจ้องมองดูเขาด้วยนัยน์ตาสีเหลืองนวลอันเย็นชาของมัน. เบื้องหลังของเขากองไฟของวานน่าลุกเป็นเปลวโชติช่วงส่งลำแสงลอดรอยโหว่ของกระท่อม และส่งแสงที่เป็นประกายระยิบระยับรูปสี่เหลี่ยมลอดประตูออกไป. แมลงเฝ้าหลงฝูงโผพวเข้าหาแสงไฟ. เสียงเพลงแห่งครอบครัว

เริ่มขึ้นในบัดดลนั่นเองจากเบื้องหลังของคิโน้. และจังหวะของเพลงแห่งครอบครัวคือเสียงบดของไม้ ซึ่งวานน่าบดข้าวโพดเพื่อทำข้าวโพดทอดสำหรับเป็นอาหารเช้า.

ในตอนนี้อะไรจะรุ่งอรุณผ่านเข้ามาอย่างรวดเร็ว, เสียงระลอกคลื่น, ประกายจ้า, ความเบาหวิว, และแล้วราวกับไฟอินโซติช่วงลูกโป่งพุ่งขึ้นมาในขณะที่ดวงอาทิตย์โผล่พ้นขึ้นมาเหนืออ่าว. คิโน้ก้มหน้าลงเพื่อให้สายตาพ้นไปเสียจากประกายอันแรงกล้า. เขาสามารถได้ยินเสียงเปาะแปะของข้าวโพดทอดจากในกระท่อมพร้อมกับไต้กลืนของอาหารลอยมาจากกระทะ. ฟุ้งมดกำลังร่วนวายอยู่บนดิน, เจ้าตัวโตสีดำมันขลับ, และตัวเล็กๆ ชะมุกชะมอมวิ่งเร็วจี๋. คิโน้มองดูพวกมันอย่างวางเฉยในขณะที่เจ้ามดน้อยชะมุกชะมอมตัวหนึ่งพยายามหนีอย่างบ้าคลั่งเพื่อให้รอดพ้นไปจากกับทวายซึ่งเจ้ามดยักษ์ได้ขุดตักเอาไว้. สุนัขขอมไซ, ท่าทางขลาดกลัวตัวหนึ่งเข้าใกล้, และด้วยคำพูดอันนุ่มนวลของคิโน้. มันก็ขดตัวลง, สอดหางเข้ามาไว้ระหว่างขาหน้าอย่างบรรจง, และพาดคางลงอย่างประจบประแจง. มันเป็นสุนัขสีดำ มีจุดสีเหลืองทองอยู่แทนคิ้ว. มันเป็นเข้าวันหนึ่งซึ่งก็เหมือนกับเข้าวันอื่นๆ แต่ที่ว่ามันช่างสมบูรณ์แบบเหนือเข้าวันอื่นๆ เสียจริงๆ.

คิโน้ได้ยินเสียงลั่นเอี้ยดของเชือกเมื่อวานน่าอุ้มโคโยตีได้ออกจากหลังไม้ซึ่งแขวนอยู่เพื่อทำความสะอาด

ให้เขา หล่อนใช้ผ้าคลุมผมเสมือนดังเปลญวน เพื่อให้ โคโยตีโต้ได้อยู่แนบกับทรวงอกของหล่อน. คิโนสามารถ จะมองเห็นสิ่งเหล่านี้ได้โดยไม่ต้องมองมาที่เขาทั้งสอง ด้วยสำเนียงอันนุ่มนวล วานน่าร้องเพลงโบราณซึ่งมีเพียง สามเสียง แต่ทว่าระยะห่างระหว่างเสียงทั้งสามนั้นมีต่าง ๆ นานาจนนับไม่ถ้วน. และทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของเพลง แห่งครอบครัวเหมือนกัน บางครั้งสำเนียงสูงอย่างเจ็บปวด รวดราวติดอยู่ในลำคอ, เสมือนจะเอ่ยออกมาว่านี่แหละ คือความปลอดภัย, นี่แหละคือความอบอุ่น, นี่คือทุกสิ่ง ทุกอย่างบรรดามี.

ข้ามรั้วซึ่งทำด้วยกิ่งไม้ออกไปนั้น เป็นกระท่อม อื่นๆ อีกหลายหลัง, ควันไฟลอยขึ้นมาจากกระท่อม เหล่านั้นด้วย, พร้อมกันก็ได้ยินเสียงรับประทานอาหาร เข้า, แต่สิ่งเหล่านั้นเป็นบทเพลงอื่นๆ, พวกหมูของเขา เหล่านั้นเป็นหมูตัวอื่นๆ, ภรรยาของพวกเขาก็ไม่ใช่วานน่า. คิโนยังหนุ่มแน่นและแข็งแรง ผมดำสนิทของเขาตกลงมา ปรกอยู่ตามหน้าผากสีคล้ำ. ดวงตาทั้งคู่ของเขาฉายแสง แห่งความอบอุ่น ดูร้าย และเป็นประกายวาว หนาวบางๆ ของเขาหยาบกระด้าง. เขาลดผ้าห่มลงมาให้ต่ำกว่าระดับ จมูก, เพราะอากาศอันชื้นๆ ที่เป็นพิษได้หมดไปและ แสงแดดสีเหลืองเริ่มทอดาบลงไปบนกระท่อมแล้ว. ไกลๆ กับรั้วซึ่งทำด้วยกิ่งไม้อื่นๆ พอใกล้สองตัวก้มหัวเข้าเผชิญ

หน้าตั้งท่าจะต่อสู้กัน. ปีกสองข้างกางหราและขนคอพองฟู. มันคงจะเป็นการต่อสู้ที่เองะงะงุ่มง่าม. เพราะทั้งสองตัวไม่ใช่ไก่ชน. คิโน้เฝ้ามองดูมันอยู่ครู่หนึ่ง, และแล้วก็เบนสายตาไปยังนกเขาป่าซึ่งกำลังบินอยู่เหนือชายหาดเลยขึ้นไปจนถึงเชิงเขา. ขณะนี้โลกตื่นขึ้นแล้ว. คิโน้จึงลุกขึ้นและเข้าไปในกระท่อมของเขา.

ขณะที่เขาผ่านประตูเข้าไปวานน่าก็ลุกขึ้นจากเตาไฟซึ่งลุกโพลงอยู่. หล่อนวางโคโยติโต้กลับลงไปบนลังไม้ซึ่งแขวนอยู่ และแล้วหล่อนก็หวิพมอันด้าสนิทของหล่อน พลางถักเป็นเปียสองข้าง แล้วผู้ที่ปลายหางเปียด้วยโบบางๆ สีเขียว. คิโน้นั่งของๆ อยู่ข้างเตาไฟ ม้วนแผ่นข้าวโพดทอดจุ่มลงไปในน้ำขอสและกินลงไป. และเขาดื่มเหล้าพลูเคย์นิดหน่อย นั่นคืออาหารเช้าของเขา. นั่นเป็นอาหารเช้าอย่างเดียวซึ่งเขาได้เคยรู้จักนอกเหนือไปจากอาหารในงานเลี้ยงใหญ่ฉลองเพียงสตาครั้งหนึ่ง มีขนมต่างๆ ซึ่งมันเกือบจะฆ่าเขาเสียทีเดียว เมื่อคิโน้เรียบร้อยจากอาหารเช้าแล้ว, วานน่าก็กลับมาที่เตาไฟและรับประทานอาหารเช้าของหล่อน. เขาพูดคุยกันครั้งเดียว, แต่คำพูดก็ไม่ใช่สิ่งที่จำเป็นในเมื่อเป็นการปฏิบัติกันมาตามนิสัยที่เคยชินเท่านั้น. คิโน้ถอนหายใจเต็มไปด้วยความพึงพอใจและนั่นแหละคือการสนทนา.

พระอาทิตย์แผ่กระจายเอาความอบอุ่นมายัง

กระท่อม โดยการสาธแสงเป็นลำยาวเข้าไปตามรอยแยกของฝาหลายแห่งด้วยกัน. ลำแสงสาดทอดไปยังลังไม้ที่แขวนอยู่ของโคโยตีได้ และสาดไปยังเชือกซึ่งโยงลังไม้เอาไว้ด้วย.

มันเป็นจุดเล็กๆ ที่เคลื่อนไหวซึ่งดึงดูดสายตาของคนทั้งสองให้ต้องหันไปยังลังไม้. คิโน้และวานน่าถูกตรึงแข็งให้อยู่ในท่าเดิม. ตามเส้นเชือกซึ่งโยงลังไม้ของหนูน้อยที่ยังลงมาจากหลังคา มีแมงป่องตัวหนึ่งกำลังเคลื่อนตัวลงมาอย่างช้าๆ. หางซึ่งมีเหล็กในของมันชูตั้งตรงอยู่เบื้องหลัง, แต่ทว่ามันสามารถจะตัวหักกลับมมาได้ในช่วงพริบตาเดียว.

คิโน้ทำเสียงครีตคราดออกมาทางจมูก เขาอ้าปากขึ้นเพื่อระงับเสียงเอาไว้. และแล้วการจ้องมองอย่างตื่นตะลึงของเขาก็หายไปพร้อมกับอาการเกร็งของร่างกาย. ภายในลำนึกของเขามีเพลงใหม่ผ่านเข้ามา, เพลงแห่งปีศาจร้าย, ดนตรีแห่งข้าศึก, ของศัตรูตนใดตนหนึ่งของครอบครัว, มันเป็นเสียงแห่งความป่าเถื่อน, ความลึกลับ, และสำเนียงแห่งภยันตราย, และภายใต้จิตสำนึกของเขา, เสียงเพลงแห่งครอบครัวก็หวีดออกมาด้วยสำเนียงอันโหยหวน.

เจ้าแมงป่องเคลื่อนตัวลงมาตามเชือกตรงมายังลังไม้ด้วยความระมัดระวัง. ด้วยอาการกลั่นใจวานน่า

พรั่าทองเวทมนตร์อันเก่าแก่เพื่อป้องกันและต่อสู้กับปีศาจร้าย, และในที่สุดหล่อนก็สวดอ้อนวอนด้วยเสียงพึมพำตลอดไรฟนที่ซบกันแน่นออกมา. แต่คิโน้เคลื่อนไหวแล้ว. เขาเคลื่อนผ่านเข้าห้องไปอย่างรวดเร็วแผ่วเบา, ปราศจากเสียงและราบเรียบ. แขนทั้งสองยื่นไปข้างหน้า, อ้อมมือคว่ำลง, นัยน์ตาจ้องจับอยู่ที่เจ้าแมงป่อง. เบื้องล่างภายในล้งไม้โคโยติโต้ส่งเสียงหัวเราะและเอื้อมมือขึ้นไปยังแมงป่อง. มันสำนึกถึงอันตรายในขณะที่เมื่อคิโน้เกือบจะเอื้อมถึงตัว. มันหยุด, และหางของมันกระดกกลับมาอยู่เหนือหลังของมัน เหล็กในอโคง์ส่องแสงเป็นประกาย.

คิโน้ยืนนิ่งสนิท. เขาสามารถได้ยินวานนำภาวนาเวทมนตร์อันเก่าแก่ด้วยเสียงแผ่วๆ อีก, และเขาสามารถได้ยินเสียงดนตรีปีศาจร้ายของศัตรู. เขาไม่สามารถจะขยับเขยื้อนได้จนกว่าแมงป่องจะเคลื่อนไหว. และมันกำลังใช้ความรู้สึกเพื่อค้นหาสาเหตุแห่งความตายที่กำลังคืบคลานเข้ามาหามัน. มือของคิโน้ยื่นออกไปข้างหน้าอย่างช้าๆ. เรียบราบ. เหล็กในกระตุกตั้งตรงขึ้นมา. และขณะนั้นเองโคโยติโต้ซึ่งหัวเราะอยู่ทำให้เชือกสั้นและแมงป่องตกลงมา.

คิโน้ตะครุบตัวมัน, แต่ทว่าหล่นลอดนิ้วมือของเขาไปได้, ตกลงไปบนไหล่ของหนูน้อย, ตกลงไปพร้อมกับปล่อยเหล็กใน. และแล้ว, พร้อมกับเสียงคำราม คิโน้ก็

ตะครุบตัวมันไว้ได้กำเอาไว้, ขี้มันจนเหลวแหลกคามือ. เขาขว้างมันลงไปใช้กำปั้นทุบมันลงกับพื้นดิน, โคโยตีได้ส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดอยู่ในลึงไม้. แต่คิโนยังคงดีและบดขี้เจ้าศัตรูร้ายจนกระทั่งมันกลายเป็นผงธุลีเหลวแหลกผสมเคล้าอยู่กับดิน. เขาแยกเขี้ยวสายตาเต็มไปด้วยประกายแห่งความแค้นเคืองและเพลงมารร้ายก็ก้องกังวานเข้ามายังโสตประสาทของเขา.

แต่ขณะนี้วานน่าอุ้มบุตรน้อยไว้ในวงแขนของหล่อนแล้ว. หล่อนพบว่ารอยแผลเริ่มเข้าแดง. หล่อนประกบริมฝีปากลงไปบนปากแผลแล้วดูตัวอย่างแรง ถ่มน้ำลายทิ้งแล้วก็ดูอีก. ระหว่างนั้นโคโยตีได้ก็ได้อัดส่งเสียงกรีดร้องลั่น.

คิโนได้แต่ยืนดู, เขาช่วยอะไรไม่ได้, ได้แต่ยืนเกะกะอยู่เปล่าๆ.

เสียงกรีดร้องของหนูน้อยทำให้เพื่อนบ้านพากันมาทุกคนพากันกรูออกจากกระท่อม - พี่ชายของคิโน วานโหม้สพร้อมกับภรรยาอ้วนตุ้ตะชื่อ อโพโลเนีย และลูกๆ อีกสี่คนพากันมาแน่นอนอยู่ที่ประตูขวางทางเข้าเอาไว้, ในขณะที่คนอื่นๆ ซึ่งอยู่ข้างหลังพวกเขาพยายามจะมองเข้าไปข้างใน, และเจ้าหนูเล็กๆ คนหนึ่งถึงกับลงคลานลอดขาเข้าไปเพียงเพื่อจะดูกับเขาบ้าง, และพวกที่อยู่ข้างหน้าพากันบอกต่อๆ ไปยังคนข้างหลังว่า “แมงป่อง. เด็กถูก

มันต๋อยเอา”

วานนำหยุดพักการดูต๋อยแผลชั่วคราว ปากแผลเล็ก ๆ ขยายกว้างออกนิดหน่อยและรอบๆ แผลขาวซีดกว่าเดิมเนื่องจากการถูกดูด, แต่อาการบวมสีแดงขยายออกไปโดยรอบเป็นรอยนูนแข็งเต็มไปด้วยน้ำเหลือง. และพวกคนเหล่านี้ทั้งหมดรู้ดีเกี่ยวกับเรื่องของแมงป่อง. ผู้ใหญ่อาจป่วยมากเมื่อถูกต๋อย, แต่หากเป็นทารกแล้วอาจจะเสียชีวิตได้ง่ายจากพิษร้าย. แรกทีเดียว, พวกเขารู้ว่า, จะเกิดอาการบวมมีไข้และลำคอแข็ง, และแล้วจะเป็นตะคริวที่หน้าท้อง, และแล้วโคโยตีได้อาจจะเสียชีวิตได้ถ้าหากว่าพิษร้ายเข้าไปในร่างกายมากพอ. แต่ทว่าความเจ็บปวดจากการถูกต๋อยได้ค่อยๆ ทุเลาลงแล้ว. เสียงกรีดร้องของโคโยตีได้เบาลงมาก คงเหลือแต่เพียงเสียงครางเท่านั้น.

คิโน้ประหลาดใจอยู่บ่อยๆ ในตัวภรรยาผู้แบบบางของเขาถึงความอดทนของหล่อน. หล่อน, ผู้ซึ่งเชื่อฟังนับถือสามีเต็มไปด้วยความร่าเริงและอดทน, ผู้ซึ่งสามารถทนต่อความเจ็บปวดในการคลอดบุตรได้โดยเกือบจะไม่มีเสียงครวญครางออกมาเลย. หล่อนสามารถจะทนต่อความเหนื่อยยากและความหิวโหยได้ดีกว่าคิโน้เองเสียอีก. ภายในเรือแคนูหล่อนก็ได้กระทำสิ่งที่น่าทึ่งเป็นที่สุด.

“หมอ,” หล่อนเอ่ยขึ้น. “ไปรับหมอมา.”

คำพูดได้ถูกบอกกันต่อๆ ไปในบรรดาเพื่อนบ้านที่ยืนอยู่เป็นกลุ่มในสนามเล็กๆ เบื้องหลังรั้วซึ่งทำด้วยกิ่งไม้ และพวกเขาพากันพูดซ้ำซากอยู่ในระหว่างพวกเขา. “วานน่าต้องการหมอ” เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์, เป็นสิ่งที่แสนน่าจะจดจำเอาไว้, ต้องการหมอ. การไปตามเขามาได้จะเป็นสิ่งที่น่าทึ่งมาก. หมอไม่เคยมาแม้กระทั่งขณะนี้เลย. ทำไมเขาจะต้องมา, ในเมื่อเขามีงานล้นมืออยู่แล้วต่อการไปดูแลเอาใจใส่ต่อคนมั่งมีผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในบ้านหรือตึกที่ในเมือง?

“เขาคงจะไม่มา,” พวกคนในสนามหญ้าพากันพูดขึ้น.

“เขาคงจะไม่มา,” คนที่ประตูพากันเอ่ยขึ้นบ้าง, นั่นแหละคือไม่จริงได้คิด.

คิโน้บอกกับวานน่าว่า “หมอกงจะไม่มาหรอก”

หล่อนเงยหน้าขึ้นมองดูเขา, ดวงตาทั้งคู่ของหล่อนเย็นชาราวกับนัยน์ตาของนางสิงห์ นี่เป็นลูกคนแรกของวานน่า – นี้เกือบจะเป็นทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งมีอยู่ในโลกของวานน่า. คิโน้มองเห็นความตั้งใจอันเด็ดเดี่ยวของหล่อน และแล้วเสียงดนตรีแห่งครอบครัวในลีลาอันกระด้างก็ลั่นกระหึ่มเข้าสู่โสตประสาทของเขา.

“ถ้าอย่างนั้นเราก็คงจะไปหาเขา,” วานน่าบอก, และด้วยมือข้างหนึ่งของหล่อน. หล่อนจัดผ้าสีฟ้าเข้มบนศีรษะ

ให้ปลายข้างหนึ่งเป็นสายโยงเพื่อรับน้ำหนักของทารกน้อย ซึ่งส่งเสียงครางอยู่ตลอดเวลาและอีกปลายหนึ่งปิดอยู่เหนือนัยน์ตาของหนูน้อยเพื่อให้เขาพ้นจากแสงแดด. ผู้คนที่หน้าประตูผลักดันกันออกมาปะทะกับคนซึ่งอยู่ข้างหลังเพื่อที่จะให้หล่อนผ่านออกมา. คิโน่ตามหล่อนออกมาด้วย. ทั้งสองฟันประตูรั่วออกมายังทางเกวียนและพวกเพื่อนบ้านก็พากันตามทั้งสองคนไป.

สิ่งที่เกิดขึ้นกลายเป็นฐานะของเพื่อนบ้านไปด้วย. เขาพากันเดินอย่างรวดเร็วเป็นขบวนด้วยไฟหน้าอันแผ่วเบาเพื่อสู้อยู่กลางใจเมือง. นำหน้าคือวานน่าและคิโน่, ถัดลงมาเบื้องหลังของทั้งสองคนคือ วาน ไทมัส และอโพลเนีย พุงใหญ่ของหล่อนกระเพื่อมไปมาเพราะการก้าวเดินอย่างรวดเร็ว, ถัดมาคิโน่เป็นพวกเพื่อนบ้านพร้อมด้วยเด็กๆ ซึ่งพากันวิ่งตามไปข้างๆ ดวงอาทิตย์สดใสเปล่งแสงสีเหลืองทำให้เกิดเงาสีดำทอดไปข้างหน้าของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงเดินย่ำไปบนเงาของตัวเอง.

พวกเขาพากันมาถึงยังที่ซึ่งแบ่งเขตกระท่อมกับอาคารบ้านเรือนในเมืองเริ่มตั้งต้น. เมืองซึ่งภายนอกไม่มีอะไรนอกจากกำแพงและภายในมีสวนอันร่มรื่นสายน้ำเล่นลมพลิว เต็มไปด้วยดอกเฟื่องฟ้าซึ่งเลื้อยอยู่ตามกำแพงมีทั้งสีม่วง สีแดง และสีขาว. พวกเขาได้ยินเสียงนกซึ่งถูกขังอยู่ในกรงส่งเสียงร้องออกมาจากสวนลับเบื้อง

หลังกำแพง และได้ยินเสียงสายน้ำอันเยือกเย็นตกลงกระทบกับหินอันร้อนระอุ. ขบวนเดินข้ามไปตามที่ว่างเปล่าอันร้อนระอุจนตาพร่าพรายและผ่านไปยังหน้าโบสถ์. ขบวนยาวขึ้นกว่าเดิม. และบริเวณรอบนอก สำหรับผู้ที่เข้ามาร่วมขบวนใหม่อย่างรีบร้อนนั้นก็ได้รับคำบอกเล่าด้วยน้ำเสียงอันแผ่วเบาว่าหนูน้อยถูกแมงป่องตอยได้อย่างไร. พ่อกับแม่ได้พามาหาหมอได้อย่างไร.

และพวกที่มาสมทบใหม่, โดยเฉพาะพวกขอทานจากหน้าโบสถ์ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญมากในเรื่องการเงิน, พวกกันมองดูกระโปรงสีฟ้าเก่าๆ ของวานน่าอย่างรวดเร็ว, มองรอยขาดบนผ้าคลุมศีรษะ. ประเมินค่าของโบสถ์เขียวที่ผูกเปียทั้งสองของหล่อนอยู่ คำนวณอายุของผ้าห่มและเสื้อผ้าที่ซักรมาแล้วนับพันครั้งของคิโน้, แล้วก็สรุปได้ว่าทั้งสองเป็นคนยากจนแล้วต่างก็พากันไปดูว่า จะมีเรื่องตื่นเต้นอะไรเกิดขึ้นอีกบ้าง. ขอทานทั้งสี่คนที่หน้าโบสถ์รู้ทุกสิ่งทุกอย่างภายในเมือง พวกเขาเป็นคนสอดรู้สอดเห็นที่คอยเฝ้าดูสีหน้าท่าทางของบรรดาผู้หญิงในขณะที่พวกเขาหล่อนพากันเข้าไปสาร์ภาพาบ, พวกเขาเห็นบรรดาผู้หญิงในขณะที่พากันเดินออกมาก็สามารถอ่านรู้ได้ว่าเป็นบาปชนิดใด. พวกเขารู้เรื่องอื้อฉาวเล็กๆ น้อยๆ ทุกเรื่องเรื่อยไปจนถึงเรื่องอาชญากรรมอันใหญ่หลวง. พวกเขานอนอยู่ในที่ของพวกเขาภายใต้ร่มเงาของโบสถ์ จนกระทั่ง

ไม่มีใครเลยที่แม้จะแอบเข้าไปแสวงหาความปลอบประโลมใจอย่างลับๆ จะสามารถอดพ้นไปจากการสอดรู้ของพวกนี้ได้ พวกนี้พากันรู้จักหอมเป็นอย่างดี. พวกนี้รู้ถึงความรู้เท่าไม่ถึงการณ์, ความทารุณโหดร้าย, และความละโมภ, ความจะกละในสิ่งต่างๆ และบาปต่างๆ. พวกนี้รู้ตลอดจนถึงการทำแท้งที่ไม่ชำนาญของหอมและรู้เลยไปถึงเหรียญเพนนีอันเล็กๆ สีนํ้าตาลที่เขาหยิบยื่นออกมา ทำทานอย่างกระเปียดกระเสียวอีกด้วย. ขอทานพวกนี้เคยเห็นศพคนไข้ของหอมถูกนำเข้าไปในโบสถ์. และ, เนื่องจากการสวดมนต์ตอนเช้าเพิ่งจะเสร็จสิ้น และการขอทานก็ไม่เป็นผลแล้วเจ้าพวกนี้ก็ค้นคว้าความรู้เพื่อความสมบูรณ์จากเพื่อนร่วมโลกอย่างไม่มีที่สิ้นสุดพวกนี้จึงพากันเดินตามขบวนไป เพื่อจะดูว่าเจ้าหอมอ้วนผู้เกียดร้านจะจัดการอย่างไรกับเจ้าทารกน้อยผู้แสนจะยากจนผู้ซึ่งถูกแฉ่งปองต่อเยอา.

ในที่สุดขบวนอันเร่ร่อนก็มาหยุดอยู่ที่หน้าประตูกำแพงหน้าบ้านของหอม. พวกเขาสามารถได้ยินเสียงสาดกระเซ็นของน้ำและเสียงนกซึ่งอยู่ในกรงส่งเสียงร้องตลอดจนเสียงไม้กวาดยาวๆ กระทบกับพื้นหิน. และพวกเขาสามารถได้กลิ่นหอมของหมูเบคอนอย่างดี ที่ทอดเอาไว้อุดออกมาจากในบ้านของหอม.

คิโน้ลิ่งเลอยู่ขณะหนึ่ง. หอมผู้นี้ไม่ใช่ชนเชื้อชาติ

เดียวกันกับเขา หมอผู้นี้เป็นชนเชื้อชาติซึ่งเคยทุบตี สร้างความออดอยาก โง่งและร้ายกาจต่อพวกเขามาเกือบสี่ร้อยปี, เขาตื่นกลัว, ดังนั้นพวกเขาพื้นเมืองจึงพากันไปที่ประตูอย่างถ่อมตัว. และเหมือนดังเช่นที่เป็นอยู่เสมอๆ ขณะที่เขาเข้ามาใกล้คนหนึ่งคนใดของชนเชื้อชาตินี้, คิโนรู้สึกลัว เขาอ่อนแอแล้ว และโกรธขึ้นมาในเวลาเดียวกัน. ความกลัวและความแค้นเคืองอย่างใหญ่หลวงบังเกิดขึ้นมาพร้อมๆ เขาสามารถจะฆ่าหมอได้ง่ายเสียกว่าการที่จะต้องพูดกับหมอเสียอีก, เพราะคนในเชื้อชาติของหมอพูดกับชนเชื้อชาติของคิโนราวกับว่าพวกเขาเป็นเตี้ยริจฉาน. และขณะที่คิโนยกมือขวาของเขาขึ้นจับหวงเหล็ก สำหรับเคาะประตูกำแพงเท่านั้น, โทสะของเขาก็เพิ่มขึ้น, และเสียงกระหน่ำของดนตรีแห่งศัตรูก็องเข้ามาในหูของเขา. เขากัดริมฝีปากแน่น แต่แล้วเขาก็ใช้มือซ้ายจับหมวกเอาไว้เตรียมจะถอดออก. หวังเหล็กถูกกระหน่ำลงไปที่ประตู. คิโนถอดหมวกออกและกำลังยืนคอยอยู่. โคโยตีโตซึ่งอยู่ในอ้อมกอดของวานน่าส่งเสียงร้องครางออกมาเบาๆ, หล่อนปลอบพ้อหนูด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล. ขบวนพากันมุ่งใกล้เข้ามาเพื่อจะได้เห็นได้ยินอย่างชัดเจน.

หลังจากนั้น ไม่นานประตูใหญ่ก็แง้มออกมาสักสองสามนิ้ว. จากประตูที่แง้มอยู่ คิโนสามารถมองเห็นความเขียวขจีร่มรื่นของสวนและละอองน้ำพุ ชายผู้ซึ่ง

จ้องมองเขาอยู่นั้นเป็นชาติเดียวกันกับเขา. คิโน้พูดกับเขาด้วยภาษาพื้นเมือง. “ไอ้หนู - ลูกคนแรก - ลูกพิชของแมงป่อง,” คิโน้บอก. “เขาต้องการความชำนาญของผู้รักษาให้หาย”

ประตูปิดเข้าไปนิดหน่อย, และคนใช้ปฏิเสธรที่จะพูดภาษาพื้นเมือง. “คอยเดี๋ยว,” เขาบอก. “ฉันจะเข้าไปบอกกับเขาด้วยตัวของฉันเอง” และเขาปิดประตูพร้อมกับลงสลัก. แสงอาทิตย์อันบาดตาสดเงาของกลุ่มผู้คนเป็นสีดำทาบไปยังกำแพงสีขาว.

ภายในห้องนอนของเขา ทมอหนึ่งอยู่บนเตียงสูง. เขาแต่งตัวด้วยเสื้อนอนตัดด้วยผ้าไหมสีแดงซึ่งส่งมาจากปารีส, ขณะนี้รู้สึกว่ามันจะดึงไปหน่อยที่หน้าอก ถ้าจะกลัดกระดุมเข้าไป บนดักของเขามีถาดเงินพร้อมด้วยกาเงินใส่ช็อกโกแลตและถ้วยกังไสของจีนซึ่งบางราวกับเปลือกไข่, มันเล็กกะทัดรัดเหลือเกินจนทำให้เห็นว่ามันไม่เหมาะสมกันเลยในขณะที่เขายกมันขึ้นด้วยมืออันเหอะทะของเขา, ยกมันขึ้นโดยใช้ปลายนิ้วชี้และหัวแม่มือพร้อมกับกางนิ้วอีกสามนิ้วออกไปเพื่อไม่ให้เป็นที่เกะกะ นัยน์ตาของเขาดูเหมือนว่าวางอยู่บนก้อนเนื้อเล็กๆ ปุกปุยและปากของเขาแบะยื่นด้วยความไม่พอใจ. เขากำลังอ้วนขึ้นทุกทีๆ, เสียงของเขาห้าวขึ้นเนื่องจากถูกเนื้ออกดทับลงไปบนลำคอของเขา. บนโต๊ะข้างๆ ตัวเขามีหม้อเล็กๆ

จากภาคตะวันออกกับโถสำหรับใส่บุหรี. การตกแต่งภายในห้องดูมีตมัวที่บิทม ภาพต่างๆ เป็นภาพเกี่ยวกับทางศาสนา. แม้แต่ภาพถ่ายระบายสีอันใหญ่โตของภรรยาผู้ล่วงลับไปแล้ว และสถิตอยู่ ณ สวรรค์ชั้นฟ้า ผู้ซึ่งเขาได้บริจาคเงินกองมรดกของหล่อนให้พระทำพิธีสวดวิญญูณของหล่อนขึ้นไป ช่วงระยะเวลาสั้นๆ ช่วงหนึ่ง ตัวหมอเองเคยเป็นส่วนหนึ่งของโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลและชีวิตส่วนใหญ่ในระยะหลังนี้ มีแต่ความทรงจำใฝ่ฝันหาแต่ประเทศฝรั่งเศส เขามักจะพูดว่า “นั่นเป็นชีวิตอันศิวิไลซ์, - ซึ่งเขาหมายความว่าแม้จะมีรายได้เพียงน้อยนิดก็ยังสามารถจะมีเมียเก็บ และรับประทานอาหารตามภัตตาคารได้, เขารินช็อกโกแลตเป็นถ้วยที่สองและบิชนมปังมาถือไว้. คนใช้ซึ่งกลับเข้ามาจากประตูใหญ่มายืนอยู่เพื่อให้เป็นที่สังเกตของนาย.

“ว่ายังไง?” หมอร้องถามขึ้น.

“เจ้าพวกอินเตียนตัวเล็กๆ กับเด็กทารก เขาบอกว่าแมงป่องต้อยเด็ก.”

หมอบรรจงวางถ้วยลงอย่างแผ่วเบา ก่อนที่เขาจะแสดงอาการเกรี้ยวกราดออกมา

“นี่ข้าไม่มีอะไรที่จะทำดีกว่าการรักษาเจ้าเด็กอินเตียนซึ่งเพียงแต่ถูกแมลงต้อยอีกแล้วหรือ? ข้าเป็นหมอ, ไม่ได้เป็นสัตว์แพทย์นะ”

“ครับผม, เจ้านาย” คนใช้รับคำ.

“มันมีเงินไหมล่ะ?” หมอถามขึ้น. “ไม่มีหรอก, พวกมันไม่เคยมีเงิน. ข้า, ข้าคนเดียวเท่านั้นในโลกนี้ที่ต้องทำงานโดยไม่ได้รับอะไร - ข้าเบื่อเต็มทนแล้ว. ไปดูซิว่ามันมีเงินบ้างรีเปล่า?”

ที่ประตูใหญ่หน้าบ้าน คนใช้แฉับประตูออกไป นิดหน่อยแล้วมองดูพวกผู้คนที่กำลังคอยอยู่. ในครั้งนี้ เขาพูดภาษาพื้นเมือง.

“แกมีเงินรักษาเปล่า?”

คืนลางมือเข้าไปในที่ซ่อนใต้ผ้าห่มของเขา เขาล้วงเอาห่อกระดาษซึ่งห่อไว้หลายชั้นออกมา. ค่อยๆ แก้ออกทีละชั้นๆ, จนกระทั่งในที่สุดก็มาถึงไข่มุกเม็ดเล็กๆ ผิดรูป ผิดร่างจำนวนแปดเม็ดด้วยกัน. เป็นสี่ทาน่าเกลียดราวกับแผลพุพอง, เม็ดแบนๆ เกือบจะไม่มีค่าอะไรเอาเสียเลย. คนใช้หยิบห่อกระดาษไปและเปิดประตูอีกครั้งหนึ่ง, แต่ในคราวนี้เขาไปไม่นาน. เขาเปิดประตูไว้กว้างเพียงพอที่จะส่งห่อกระดาษกลับคืนออกมาเท่านั้นเอง.

“หมอออกไปข้างนอกแล้ว,” เขาบอก. “เขาถูกตามไปรักษาคนไข้หนัก” แล้วเขาก็ปิดประตูเสียโดยเร็วด้วยความอับอาย.

และบัดดลนั่นเองกระแสน้ำแห่งความอับอายก็แผ่กระจายไปทั่วในหมู่คนที่ร่วมขบวนมาด้วยกัน. พวกเขา

ค่อยๆ หายไปที่ละคนสองคน. พวกขอทานพากันกลับไป
ยังบันไดโบสถ์, ผู้คนที่พากันมามุงดูก็พากันแยกย้าย
กระจัดกระจายไป. พวกเพื่อนบ้านก็พากันจากไปด้วย
เพื่อที่ว่าความอับอายของคิโน่ที่มีต่อสาธารณชนจะได้พ้น
ไปเสียจากสายตาของพวกเขา.

เป็นเวลานาน...ที่คิโน่ยืนนิ่งอยู่หน้าประตูโดยที่มี
วานน่ายืนอยู่ข้างๆ. เขาค่อยๆ สวมหมวกอันยับเยินอย่าง
ช้าๆ. และแล้ว, โดยไม่คาดฝัน, เขาใช้เท้าปั่นชกเปรี๊ยะ
เข้าไปที่ประตูโครมใหญ่. เขาก็ลงมองดูอย่างประหลาดใจ
ที่รอยแตกของข้อนิ้วมือและเลือดที่ไหลโกรกลงมาตาม
นิ้วมือของเขา.

ไข่มุกมหาภัย (The Pearl) ได้รับคำชมว่าเป็นงานประพันธ์ชิ้นเล็กๆ ที่ยอดเยี่ยม จากการเลือกใช้ถ้อยคำที่เรียบง่าย ทว่าสวยงาม บทสนทนา มีความบริสุทธิ์ เปิดเผย และตรงไปตรงมา รวมทั้งการประพันธ์ของจุดคลี่คลายต่างๆ อย่างชำนาญการ ทั้งหมดนี้เป็นลักษณะของ จอห์น สไตน์เบค (John Steinbeck) นักเขียนที่ได้รับถ้อยคำนิยามว่าเป็นบุคคลที่มีความเข้าใจอะไรอย่างลึกซึ้งและมีปัญญาในด้านการสังเกตการณ์อันเป็นลักษณะที่เด่นที่สุดของกวีผู้ซึ่งเป็นกวีอันแท้จริง

ไข่มุกมหาภัย เล่าเรื่องราวชีวิตครอบครัวของชาวประมงผู้ยากจน ซึ่งประสบโชคร้ายจากการพบไข่มุกอันหาค่ามิได้ หากทว่าในที่สุด...กลับกลายเป็นโชคที่นำเอาความวิบัติมาสู่ครอบครัวเล็กๆ จนพวกเขาต้องสูญเสียทุกอย่างไปหมดสิ้น ไม่เว้นแม้กระทั่งชีวิตของลูกน้อยผู้นำาสงสาร

Praphansarn.com

[Praphansarn](https://twitter.com/Praphansarn)

[PraphansarnPublisher](https://www.youtube.com/PraphansarnPublisher)

www.praphansarn.com